

[Handelsministeren.]

vil etablere sig eller udvide i visse områder af landet, forinden dette sker, må konsultere det offentlige med henblik på at finde frem til andre placeringmuligheder, forinden projektet iværksættes. Det er ikke nogen hemmelighed, at spørgsmålet om indførelse af en sådan regulering også har været bragt frem herhjemme og direkte over for mig, men jeg har ment, at det var rigtigst indtil videre at afstå fra gennemførelsen heraf.

For det første nærer jeg en vis optimisme med hensyn til, at erhvervslivet selv nødsages til at ændre den nuværende lokaliseringsstendens, og at det vil kunne støttes væsentligt heri gennem egnsudviklingsloven og de nye bistandsformer, som forslaget hjemler.

For det andet tror jeg, man skal være noget forsigtig med at drage alt for stærke paralleller fra lande som Frankrig og England, hvor navnlig problemerne i Paris- og Londonregionen er helt specielle.

Disse lande har endvidere helt andre muligheder for at anvise alternative lokaliseringsmuligheder til bysamfund af betydelig størrelse, end tilfældet er for de nordiske lande.

Jeg tror derfor, det vil være hensigtsmæssigt at afvente virkningen af og erfaringerne fra den lokaliseringskonsultation, som er indført i vore nabolande, inden vi herhjemme betræder den samme vej, men jeg vil gerne tilføje, at denne sag ikke hermed fra min side er lagt på hylden, og at jeg, hvis udviklingen ikke forløber tilfredsstillende og erfaringerne fra Norge og Sverige måtte tilsige det, vil være indstillet på at tage spørgsmålet op igen.

Til det, jeg allerede har anført, vil jeg gerne føje, at en direkte påvirkning af erhvervslivets investeringer i geografisk henseende ikke kan stå isoleret, men må ses og vurderes i forbindelse med en planlægning landsmæssigt og regionalt, også af de offentlige investeringer, således at man kan sikre det fornødne samspil.

En sådan styring kan ikke foretages alene over egnsudviklingsloven. Dette er baggrunden for den ændring, der er foreslået i formuleringen af lovens § 5, stk. 2.

Det er vigtigt, at industrien kan have til-
lid til, at de følgeinvesteringer fra offentlig

side, som skal til for at støtte den erhvervs-
mæssige udbygning, kommer til eksistens på
bestemte steder og til bestemte tidspunkter,
således at industrien kan planlægge sine
dispositioner herefter.

Endelig vil jeg advare imod, hvad jeg vil
kalde overdrevne og urealistiske forestillin-
ger om udviklingsmulighederne. Den årlige
tilkomst af nye virksomheder og udvidelse
af bestående sætter i sig selv grænser for de
egnsudviklingsmæssige resultater, der på
kortere sigt kan opnås. Et forhold, der for
øjeblikket yderligere forstærkes af den
manglende afklaring omkring vor tilslutning
til EF, en mangel, som må medføre tilbage-
holdenhed hos mange virksomheder med
hensyn til investeringsbeslutninger. Hvis
man ikke erkender denne begrænsning, er
der al udsigt til, at det offentlige — herun-
der ikke mindst lokale myndigheder — på
en række områder disponerer forkert og
ikke opnår den effekt af de egnsudviklings-
mæssige bestræbelser, som man tilsigter.

Når det egnsudviklingsmæssige potenti-
el er begrænset, er det vigtigt, at man bestræ-
ber sig på at udnytte det fuldt ud. Jeg finder
det derfor påkrævet, at man ofrer flere mid-
ler end hidtil på at markedsføre egnsudvik-
lingstanken og for den sags skyld også egns-
udviklingsloven gennem en øget oplysnings-
virksomhed, propaganda, reklame og akkvi-
sition.

Med henblik herpå har direktoratet for
egnsudvikling iværksat udarbejdelsen af en
informativ brochure, som kan være til hjælp
ikke alene for den enkelte virksomheds le-
der, men også for de lokale egnsudviklings-
udvalg.

Derimod finder jeg det betænkeligt for
direktoratets og egnsudviklingsrådets ved-
kommende at pålægge disse egentlige akkvi-
sitive opgaver, da rådet og direktoratet bør
kunne foretage en fri vurdering af ansøgnin-
ger om bistand, og mulighederne herfor be-
grænses let i tilfælde, hvor de tillige optræ-
der akkvisitivt. Endvidere kan rådet og di-
rektoratet komme ind i vanskelige situatio-
ner med hensyn til udpegning af lokaliteter,
hvortil der er knyttet stærke lokale konkur-
rencemomenter.

Jeg mener derfor, at den egentlige mar-
kedsføring og akkvisition bør overlades til
de regionale egnsudviklingsudvalg, og jeg er